

خاموشی‌های تبعیض‌آمیز در جدول قطع برق!

گزارش دو

روایت سه مقام سیاسی از مذاکرات هسته‌ای

عقب نشینی نمی‌کنیم

دنبال تنش نیستیم

گروه خبر: همزمان با در جریان بودن مذاکرات هسته‌ای ایران و آمریکا که با وساطت عمان برگزار می‌شود، این موضوع در مرکز توجه رسانه‌ها و سیاستمداران قرار دارد. روز گذشته مسعود پزشکیان، رئیس‌جمهور کشورمان در جریان دیداری که با فرانکسبون مستقلین مجلس داشت، توضیحاتی درباره این مذاکرات ارائه داد. علی لاریجانی، مشاور مقام رهبری و عضو مجمع تشخیص مصلحت نظام نیز روز گذشته در جریان سخنرانی‌ای که در دانشگاه بین‌المللی اهل بیت داشت، دقایقی راجع به مسئله مذاکرات صحبت کرد. همچنین دیروز بخش دیگری از صحبت‌های حسن روحانی، رئیس‌جمهور سابق کشورمان راجع به مذاکرات سعدآباد (۱۳۸۲) که در دیدار با اعضای شورای مرکزی مجمع اینترگران مطرح شده بود، از سوی سایت دفتر او منتشر شد.

معیشت مردم را به مذاکره گره نزدیم

مسعود پزشکیان، رئیس‌جمهور کشورمان در بخشی از صحبت‌های خود با اشاره به مذاکرات ایران و آمریکا گفت: «این مذاکرات در هماهنگی کامل با مقام معظم رهبری صورت خواهد گرفت و منویات ایشان چراغ راه ما در این مسیر خواهد بود، زندگی و معیشت ملت را به مذاکرات گره زده‌ایم و نخواهیم زد. در مذاکرات ما به هیچ‌وجه از اصول خود عقب‌نشینی نمی‌کنیم و در عین حال تنش هم نمی‌خواهیم.»

مناقشه ما با آمریکا حقوقی نیست

علی لاریجانی، عضو مجمع تشخیص مصلحت نظام نیز در خصوص مذاکرات اظهار داشت: «آمریکایی‌ها از یک طرف در حال مذاکره هستند و از طرف دیگر فشارهای اقتصادی را هم فراموش نمی‌کنند. در خصوص مسئله هسته‌ای ایران رفتار بسیار پریپیچی را دنبال می‌کنند و هر روز یک صحبتی را می‌کنند اما سوال این است که شما می‌توانید بگویید کشوری عضو اژانس باشد و NPT را هم پذیرفته باشد و بعد بگوید حق ندارد صنعت هسته‌ای داشته باشد؟ به چه دلیل این را می‌گویید.» وی افزود: «چندی پیش جامعه اطلاعاتی آمریکا یک گزارشی دادند که ایران سلاح هسته‌ای ندارد و به سمت آن سال‌هاست نرفته است؛ پس به حرف‌های خودتان اعتماد کنید. مناقشه ما با آمریکایی‌ها مناقشه حقوقی نیست؛ آنها دنبال گفت‌وگوی حقوقی نیستند و لذا مبنای‌شان زور است. در مقابل زور راهی نداریم جز اینکه خودمان را قوی کنیم و استقامت داشته باشیم.»

روایت وتوی اروپا مقابل آمریکا

حسن روحانی، رئیس‌جمهور پیشین کشورمان روایتی تاریخی از مذاکرات ارائه داد. او گفت: «در آن مقطع آمریکا آماده بود در شورای حکام در شهریور سال ۸۲ ما را محکوم کند و پرونده را به شورای امنیت ببرد؛ بوش پسر هم آماده حمله به ایران بود، دلیل خوبی هم پیدا کرده بودند. ما سه‌سده وزیر اروپایی را به تهران دعوت کردیم که کمتر سابقه داشت در تاریخ کشورمان که سه‌سده وزیر کشورهای مهم اروپایی با هم به تهران بیایند. با هم مذاکره کردیم، بحث‌های زیادی داشتیم که اکثر آن مباحث گفته‌نشده، آن زمان نمی‌خواستیم بگوییم، بعد هم فرصت پیش نیامد که توضیح بدهیم.»

او ادامه داد: «در آن مذاکره با سه‌سده وزیر صحبت کردیم که برای مدت کوتاهی فعالیت هسته‌ای‌مان را تعلیق کنیم و آن‌ها نگذارند پرونده ما به شورای امنیت برود. آن‌ها قبول کردند. من به آن‌ها گفتم شما سه کشور قبول کردید ولی اگر آمریکا خودش شورای امنیت است و می‌تواند قطعنامه را خودش پیشنهاد بدهد. شما چه کار می‌کنید اگر آمریکا بخواهد این توطئه را بکند؟ یک لحظه فکر کردند، وزیر خارجه فرانسه گفت: «ما از حق و توه علیه آمریکا، استفاده می‌کنیم.» در تاریخ کمتر سریع داریم که یک کشور اروپایی بگوید من علیه آمریکا و به نفع ایران از حق و توه استفاده می‌کنم. بعد از چند لحظه جک استراوا وزیر امور خارجه انگلیس [میکروفنش را روشن کرد و گفت: «ما هم از حق و توه علیه آمریکا استفاده می‌کنیم. این خیلی مهم بود؛ ما به هر قیمتی شده، باید از جنگ فاصله بگیریم.»

او تأکید کرد: «اگر افرادی که خصم و بدخواه ما هستند، دنبال بهانه‌ای برای جنگ هستند، ما باید این بهانه را از آن‌ها بگیریم. ما این را به مردم نگفتیم، البته بعداً در کتاب «امنیت ملی و دیپلماسی هسته‌ای» در سال ۹۱ نوشتیم. آن موقع ایستادگی کردیم تا وارد شورای امنیت نشویم و در مسیر جنگ قرار نگیریم و بهانه‌دست آمریکایی‌ها ندهیم.»

ریاست سازمان بهزیستی چیست؟ نتیجه بررسی کمیسیون به این شرح است: در اجرای ماده ۲۰۷ آئین‌نامه داخلی مجلس شورای اسلامی سوال فوق در جلسه ۱۷ دی ۱۴۰۳ کمیسیون با حضور ۱۷ نفر از نمایندگان عضو کمیسیون و نماینده سوال‌کننده مطرح شد، بعد از استماع نظرات طرفین کمیسیون قلمرو سوال را ملی قلمداد کرد و مستند به بند ۳ ماده ۲۰۷ آئین‌نامه داخلی مجلس شورای اسلامی گزارش سوال در اولین جلسه صحن علنی ارسال گردید.»

ورود مجلس به معیشت کارگران

سلمان اسحاقی، سخنگوی کمیسیون بهداشت و درمان مجلس طی تذکری، تأکید کرد: «طبق اصل ۴۳ قانون اساسی امروز اقتصاد، معیشت باید در دستورکار قرار می‌گرفت، سوال اصلی در مورد انتصاب افراد غیرمتخصص در مشاغل حساس بود که وزیر کار پاسخگوی آن شدند. وزیر کار باید اقتصاد، معیشت، مسئله شستا، تأمین اجتماعی، عملکرد بهزیستی، هلدینگ‌ها، وضعیت معیشتی کارگران را مورد توجه قرار دهد؛ برای کارگران چه اقدامی انجام داده‌اید؟ برای مسکن و معیشت آن‌ها چه اقداماتی داشته‌اید؟ مجلس باید به مسائل معیشتی کارگران ورود کند، امروز در مجتمع‌های فولاد، کارگران حقوق‌های متفاوتی دریافت می‌کنند. از وزیر کار سوال داریم چرا باید این تبعیض‌ها را شاهد باشیم، آنچه برای نمایندگان مهم است اقتصاد و معیشت کارگران است که باید در دستورکار قرار بگیرد.»

متهم‌سازی ناظران

احمد میدری، در پاسخ به سوال حسین امامی‌راد، نماینده مردم چناران، درباره انتصابات در این وزارتخانه، تأکید کرد: «در نوبت پیش از ۱۰ نفر از افراد نام برده و گفته شد که در وزارتخانه حضور دارند و من آنها را به‌عنوان مشاور یا معاون منصوب کرده‌ام، در حالی که همه آن اطلاعات نادرست بود و نمایندگان محترم بر پایه همان اطلاعات کارت زرد دادند. اگر قرار باشد ابتدا من صحبت کنم، سپس نماینده و در پایان رأی‌گیری شود، آن هم در حالی که من حق دفاع‌نهایی از خود ندارم، این فرایند به تصمیم‌گیری مبتنی بر اطلاعات درست منتهی نخواهد شد. در همین لحظه نیز انتظار دارم سوال‌کننده دقیقاً توضیح دهد منظورش از انتصاب سیاسی چیست تا بتوانم در دفاع پایانی به‌دروستی پاسخ دهم.»

محمدباقر قالیباف در واکنش به سخنان وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی گفت: «البته لازم است این نکته را توضیح دهم که در اینجا همه چیز بر اساس آیین‌نامه داخلی مجلس پیش می‌رود. چه نمایندگان، چه وزرا و چه بنده، همه باید بر اساس همان آیین‌نامه عمل کنیم. طبق آیین‌نامه، جنابعالی دو نوبت ۱۵ دقیقه‌ای برای صحبت در اختیار دارید، اما آخرین کسی که صحبت می‌کند سوال‌کننده است. اگر سوال‌کننده قانع شود، موضوع به رأی گذاشته نمی‌شود، در غیر این صورت به رأی گذاشته خواهد شد.»

میدری با اشاره به روند قانونی بررسی سوالات نمایندگان تأکید کرد: «بر اساس آیین‌نامه داخلی مجلس، سوال باید ابتدا در کمیسیون مربوطه مطرح شود. نکاتی که خارج از کمیسیون بیان می‌شود، نباید در صحن علنی مورد بررسی قرار گیرد، چراکه ابعاد مسئله در کمیسیون روشن می‌شود و امکان بررسی مدارک و اسناد فراهم است.»

او با اشاره به انتخاب رئیس سازمان بهزیستی افزود: «ما برای این سمت فراخوان عمومی اعلام کردیم و از کسانی که سابقه مدیریت کلان و تخصص در حوزه بهزیستی داشتند، خواستیم رزومه خود را ارسال کنند. حدود ۲۹۰ نفر معرفی شدند که در نهایت پس از بررسی‌ها، ۲۵ نفر به مرحله مصاحبه رسیدند و از میان آن‌ها ۵ نفر انتخاب شدند. آقای دکتر حسینی، رئیس فعلی سازمان، یکی از این پنج نفر بودند. سوابق مدیریتی آقای حسینی شامل مسئولیت‌هایی چون مدیرکل آموزش و پرورش، معاونت استانداری خراسان و فعالیت در حوزه آموزش کودکان استثنایی است. همچنین ایشان در حوزه‌های مرتبط با بهزیستی فعالیت داوطلبانه داشته‌اند و تاکنون هیچ مدرکی دال بر عضویت در احزاب سیاسی در سوابق ایشان دیده نشده است. از زمان شروع به کار ایشان که حدود هشت ماه گذشته است، هیچ اقدام سیاسی یا موضع‌گیری نادرستی از سوی ایشان مشاهده نشده است. بنابراین اظهاراتی چون «معلوم‌الحال بودن» افراد، بدون ارائه مستندات، تنها به بی‌اعتمادی عمومی نسبت به قوه مجریه دامن می‌زند.»

وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی با اشاره به سازوکارهای نظارتی گفت: «برای به‌کارگیری افراد در وزارتخانه، سه نهاد نظارتی باید صلاحیت آن‌ها را تأیید کنند. اگر درباره فردی نکته‌ای مبهم وجود دارد، باید مستندات آن ارائه شود. این‌گونه اتهام‌زنی‌ها، اگر چه ممکن است از روی دغدغه‌مندی باشد، اما بدون دلیل موجه، اثرات منفی دارد.»

میدری از مقابله با فساد غافل نشده و با هشدار نسبت به مقاومت‌ها در برابر مبارزه با فساد در شرکت‌های وابسته به وزارتخانه تأکید کرد: «در حال حاضر جابه‌جایی‌هایی در شرکت‌ها در حال انجام است. برخی افراد ماهانه تا یک میلیارد تومان هزینه‌تراشی دارند و مقاومت‌هایی در برابر اصلاحات صورت می‌گیرد. اگر من اجازه نداشته باشم بازرس به یک شرکت فولادی در خراسان بفرستم، ادامه کار در این وزارتخانه معنایی ندارد. در دوره‌ای که دولت در حال انتقال بود، افرادی بدون سابقه مدیریتی به هیئت‌مدیره شرکت‌ها منصوب شدند. پاداش مبارزه با فساد باید شفاف‌سازی باشد، نه متهم‌سازی کسانی که می‌خواهند نظارت را اعمال کنند.»

در جریان بررسی سوال حسین امامی‌راد و تعداد دیگری از نمایندگان (یک فقره) از وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی با ۱۲۵ رأی موافق، ۹۹ رأی مخالف و ۸ رأی ممتنع از مجموع ۲۳۹ نماینده حاضر در جلسه از توضیحات وزیر قانع شدند.

عکس نوشت

شکر تلخ

درباره عکسی از پل ورسک ۸۹ سال بعد از افتتاح

امیر جدیدی

عکاس و روزنامه‌نگار

داستان راه‌آهن سراسری ایران همچون مسیرش پریپیچ‌وخم است. پریپیچ‌وخم از این بابت که چرا اینقدر دیر احداث شد؟ چرا مسیر شمال به جنوب یعنی از بندر ترکمن (شاه سابق) به بندر امام خمینی (شاپور سابق) کشیده شد؟ و چرا هزینه ساختش بر دوش مردم گرفتار ایران افتاد؟ این چند خط را به بهانه عکس‌های خبرگزاری ایسنا از پل ورسک که به نوعی نماد راه‌آهن سراسری ایران است می‌نویسم. احداث خط آهن از یک سو، نماد توسعه، مدرنیزاسیون و از سوی دیگر، محل اختلاف و حرف و حدیث‌های فراوان است. قرار بر این بود پروژه‌ای در ایران کلنگ زده شود که تا آن روز عظیم‌ترین پروژه ملی به حساب می‌آمد؛ پروژه‌ای که به دلایل مختلف از جمله نفوذ عوامل خارجی خیلی دیر کلید خورد. واقعیت این بود که انگلیسی‌ها آن زمان علاقه‌ای برای وصل شدن خلیج فارس به دریای خزر نداشتند و این یعنی راه آهن خیلی دیر پایش به ایران باز شد. از طرف دیگر حکومت برای اینکه دولت مرکزی را قوی کند، نیازمند این بود که بتواند به راحتی به مرکز و جنوب ایران رفت و آمد کند. داریم درباره زمانی حرف می‌زنیم که نه خبری از جاده و نه هیچ زیرساختی که بتواند به حکومت مرکزی ثبات ببخشد نبود. به هر ترتیب رضاشاه تصمیم می‌گیرد کلنگ ساخت راه‌آهن سراسری ایران زده شود. این یعنی حکومت می‌تواند مایحتاج مردم را از طریق کشتی به بندرهای جنوبی و بعد به وسیله قطار به مرکز و شمال ایران برساند و در مرحله بعد مردمی که تا آن روز با اسب و الاغ و قاطر در جاده‌های سنگلاخی رفت و آمد می‌کردند بالاخره بتوانند طعم شیرین سفر را مزه مزه کنند. اما شما بهتر می‌دانید که با حلوا حلوا گفتن دهان شیرین نمی‌شود. اول آنکه احداث راه‌آهن نیاز به پول داشت. پولی که نه با استقراض خارجی و نه حتی با دارایی شخصی بلکه از جیب ملت ایران و به واسطه بستن مالیات بر قند و شکر و چای تأمین شد؛ مالیاتی که تا سال‌ها ملت فقیر و رنجور ایران را رنجیده‌تر کرد. حالا ممکن است عده‌ای پیدا شوند و این حرکت را در راستای خودکفایی تعبیر کنند. کسی چه می‌داند؟ از طرف دیگر احداث خط راه‌آهن سراسری نیاز به مصوبه مجلس داشت. این طور بود که «مهدی قلی‌خان هدایت» لایحه احداث راه‌آهن سراسری را به مجلس برد و یکی از نمایندگان که در مقام مخالف حرف زد، مصدق بود. نطق مصدق اما بیشتر بابت مالیات بود و به مسیر انتخابی خیلی کار نداشت با این همه عده‌ای دیگر از نمایندگان هم بودند که با مسیر انتخابی دولت مخالفت کردند. اما به تدریج سردمداران حکومت پهلوی مجبور به انتخاب بودند؛ انتخابی که شاید بابت نفوذ و یا مصلحت انجام شده باشد. نوشتن درباره تصمیمی که ۱۰۰ سال قبل گرفته شده کار سختی است. شاید اگر مسیر انتخابی شمال غرب را به جنوب شرق متصل می‌کرد و راه‌آهن سراسری ایران در مسیرش از اصفهان و شیراز و تبریز می‌گذشت امروز همین جادرباره این حرف می‌زدیم که ۱۰۰ سال قبل این مسیر اشتباه انتخاب شد. نکته مسلم اما این است که این پروژه یک دستاورد فنی بزرگ به حساب می‌آمد و برای ایران آن زمان از نان شب واجب‌تر. این روزها در خبرگزاری‌ها کانال‌های خبری و مستندهایی، می‌بینیم که فکت‌های غیردقیق را پشت هم، سر هم می‌کنند و دست آخر سر و ته احداث این خط آهن را خیانت به ایران می‌شمارند. نمی‌خواهم در مقام دفاع در بیایم حرفم این است که ۱۰۰ سال پیش به هزار دلیل تصمیمی گرفته شده و پروژه‌ای کلید خورده؛ پروژه‌ای که با گذشت این همه سال همچنان پایرجاست و کار می‌کند. حواسم هست که ممکن است در انتخاب این تصمیم کفه سیاسی و نظامی ماجرا سنگین‌تر از کفه‌های دیگر باشد. حتی حواسم هست که مردم ایران به حدی تحت فشار بودند که به طعنه به راه‌آهن «شکر تلخ» می‌گفتند. اما یادمان باشد برای تحلیل تاریخ باید حواس‌مان به زمان و موقعیت هم باشد. داریم درباره ایرانی حرف می‌زنیم که از مقدمات توسعه فقط آب و خاک داشت و بس.

عکس: مصطفی شاهه چی‌ایسنا